

Illustration for the folk legends of Asbjørnsen

«Har du sett så stort gapandes?» sa han

«Å, je heter Sjøl je,» sa kjerringa.

Dette syntes hu var et rart namn, og så tok a til å kara varmen ut-over att. Og kjerringa blei sinna og tok på å skjelle, og kara 'n i hop att. Dette dreiv dom på med ei lang stund; men best det var, fekk kjerringa velta tjarregryta ne-over den andre. Hu tel å huje og skrike, og så rente a ut og ropte:

«Far, far, Sjøl har brent mig!»

«Å, har du sjøl gjort det, så får du sjøl ha det,» sa det borti berget.

«Det var godt det inte gikk gæli med den kjerringa,» sa den gamle gråskjeggen. «Hu kunde gjerne ha brent opp både sig sjøl og kverna. Da je var heme, hørte je tala om noko slikt, som skulde hendt der i

equips her with the most contemptible of attributes—the cow's tail.

These drawings are from the old Huld-stories and folk legends of Asbjørnsen, of which a new edition appeared this year with 70—80 illustrations by Borchgrevink. Never was a work of art presented with greater modesty and it is characteristic of the artist's personality as well as for his feeling of responsibility towards Asbjørnsen's works, that he stood with almost a guilty air, fingering the string of his parcel, while the loose drawings were being examined.

Ridley Borchgrevink is an open-air man and a hunter. So it is no wonder that his animal drawings, above all his drawings of horses and his landscapes, represent some of the best work in modern Norwegian draughtsmanship.

Trans. by E. T. Scheffauer.

Samtidig var han ute i sine egne areal også, og frødde til påkene fra byen